

לאחרונה החלו הדיונים בבית המשפט המחוזי בת"א בהמרצות הפתיחה שהגישו ישראלמקו ודלק"ד (פורסמו במאיה) שבהן הן פונות לבית המשפט לקבוע חלופות לתשלומי איזון לחברות-מחזיקות (ככול שידרש), שיאזנו את המס העודף שהשותפיות משלמות עבור יחידים-מחזיקים. השותפיות מציעות מספר חלופות לתשלומי האיזון, או שבית המשפט יקבע חלופה אחרת.

הסיכון למחזיקים הם חלופות "ההשבה" שמשיתות עליהם את תשלומי האיזון.

מצ"ב הפרק 'עיקרי הדברים' מתוך נייר עמדה שנשלח ע"י מחזיקים למפקחים של ישראלמקו ודלק"ד ולבית המשפט.

עיקרי הדברים

- ❖ ב 2011 נחקק "חוק המיסוי" כשסעיף 19 בחוק, שקובע כיצד יש לשלם מס בשותפיות נפט, מבוסס על ההמלצות של ועדת ששינסקי הראשונה, שבנושא המס נסמכה על הסכם פשמ"ג (שנחתם ב 2004 בין רשות המיסים לבין שותפיות דלק"ד ואבנר והתנהל בהצלחה עד לחקיקה).
- ❖ למרות שכוונת הסכם פשמ"ג (והנגזר, סעיף 19) הייתה לייעל את גביית המס התוצאה הייתה משמעותית הרבה יותר, **מהות** ההסכם והעיון בחוק קבעו למעשה את **העקרון לתשלום מס בשותפיות הנפט – המחויבות שהשותפיות שאינן נישום, לא השותפים** (מחזיקי היחידות), **משלמות** את המס (הסופי) עבור כל המחזיקים כמעמדם (מס **דיפרנציאלי**) - לחברות מס חברות וליחידים המס המרבי ליחיד, ותשלום המס **משויך לכול מחזיק כמעמדו**. בהתאם גם נקבע **שתעודות המס** (שהשותפיות מפרסמות כל שנה בתאום עם רשות המיסים) תהינה **דיפרנציאליות** (ייכתב בהן שיעור המס ששולם עבור כל מחזיק כמעמדו)
- ❖ למרות שהחוק נועד כדי ליעל את גביית המס, וסעיף 19 נוסח בהתאם באופן ברור (שהשותף הכללי [השותפות] משלם את המס עבור כל מחזיק כמעמדו, וגם ממשיך להתנהל מול רשות המיסים בכל הליכי המס), בחרו שותפיות דלק"ד וישראלמקו להציג פרשנות שונה (ויצירתית) לחוק – שהשותפיות צריכות לשלם **'מס משוקלל'** ושיווינוי לכל היחידות (שיעור מס שונה לכל שותפות ובכל שנה, שמחושב כממוצע לפי סך ההחזקות של חברות ושל יחידים מוכפל בשיעור המס שלהם [ליחיד המס המרבי]).
- ❖ 'מס משוקלל' לא רק שלא מייעל את גביית המס אלא אפילו משבש אותה, שהרי רשות המיסים מקבלת מהשותפיות רק לכאורה את המס שבו חייבים כל המחזיקים כמעמדם, אבל בפועל היא נדרשת להתחשבן עם כל מחזיק בנפרד, להחזיר הפרשי מס לחברות-מחזיקות ולאחר את כול היחידים-מחזיקים (חסר סיכוי) לפתוח להם תיקי מס ולגבות מהם הפרשים.
- השיטה גם פוגעת באופן חמור ביחידים (עד כדי הדרתם מהשותפיות) כיון שהם נדרשים לשלם מס מכיסם, גם על רוחים 'רעיוניים' שלא חולקו (מצב שכיח).
- ❖ כשיחידים הבינו את משמעויות המס המשוקלל הם פנו למפקח דלק"ד שפנה לבית המשפט המחוזי ת"א-יפו שיתן פרשנות לסעיף 19. הפסיקות, של המחוזי ("פסיקת דלק"ד" ו"פסיקת ישראלמקו" ב 2017) ושל העליון בערעור שהגישו השותפיות ("פסיקת העליון" ב 2019), קבעו את **המחויבות** (ראה למעלה) שהחוק מטיל על שותפיות הנפט.
- ❖ (מובן) המס שהשותפיות נדרשות לשלם לשנת מס רלוונטית הוא המס **'הסופי'** - **שומת המס שקובעת רשות המיסים ורשום בתעודת המס**. החוק והפסיקות **לא** איפשרו לשותפיות, גם לא ברמז, לשלם רק חלק מהמס (כמו מקדמות מס, מס עפ"י אומדן, ראה בהמשך) ואילו את יתרת המס (הפרשי מס, תקופות עבר, ערעורי מס) ותשלומים הנגזרים מהמס (איזון, בהמשך) **להחיל על המחזיקים**, כפי שדורשות חלופות "ההשבה" בה"פ לישום.

❖ בדיונים במחוזי ובעליון העלו השותפויות את עניין האיזון לחברות-מחזיקות (תשלומים שיאזנו את המס העודף שהשותפויות משלמות עבור יחידים) וביקשו : (א) (בעליון) שאם יוחלט שתשלום המס אינו חלוקה אז לקבוע שגם תשלומי איזון אינם חלוקה, ובית המשפט העליון נענה. (ב) להתייחס לשיטה ('טכניקה' בלשון העליון) כיצד לבצע תשלומי איזון, ובעניין זה השותפויות הונחו לפנות לסיוע של בית המשפט.

כפועל יוצא הגישו השותפויות את "ה"פ ליישום", שמתיחסות לכאורה לשיטת האיזון, רק שבפועל ובאמצעות החלופות המוצעות (בהמשך) השותפויות מעוררות מחדש את הדיון השאלה 'מי חייב בתשלומי המס, השותפויות או המחזיקים', התנהלות זו עלולה להתפרש כניסיון לכאורה לעקוף את המחויבות שנקבעה בפסיקות (שהשותפויות הן המשלמות את מלוא המס, והתשלום משויך לכל מחזיק כמעמדו).

❖ ה"פ ליישום מחלקות את שאלת האיזון לשני נושאים\תקופות : (א) "תקופות עבר" (2013-2016 לישראל ו 2015-2016 לדלק"ד) – השנים שלאחר החקיקה ולפני פסיקת המחוזי (2017) שבהן גם היו לשותפויות רווחים. עמדת השותפויות שבשנים אלו הן לא שילמו מס דיפרנציאלי עפ"י סעיף 19 (!?) אלא שילמו מס עפ"י הסכמי השותפויות (הפנימיים), שקובעים שתשלום מס הוא חלוקת רווחים שיוזינית ליחידות. ה"פ מציגות ארבע חלופות לתשלומי איזון בתקופות עבר.

(ב) "הפרשי שומות" (מ 2017 ואילך) – שנים שבהן השותפויות משלמות הפרשים בין השומה הסופית שקובעת רשות המיסים לבין המס שהן משלמות ב 31.12 עפ"י אומדן עצמי. ה"פ מציגות חמש חלופות לתשלומי 'איזון' ב "הפרשי שומות".

❖ המשותף לשני התקופות\נושאים, שהשותפויות רוצות לשלם את המס בשונה מהמחויבות שנקבעה בסעיף 19 ובפסיקות של המחוזי והעליון, וכזאת אין לעשות. 'העקיפה' לכאורה מתבצעת באמצעות חלופות "ההשבה" שמחילות את תשלום הפרשי המס על המחזיקים ב "מועד הקובע" (31.12) של שנת המס הרלוונטית. ב "הפרשי שומות" התשלום מוחל על כל המחזיקים חברות ויחידים, שנדרשים להחזיר לשותפויות את הפרשי המס ששילמו לרשות המיסים. בתקופות עבר הפרשי המס מוחלים רק על יחידים-מחזיקים שנדרשים לשלם תשלומי 'איזון' לחברות (!?).

❖ השותפויות משלמות היום את המס בשלוש פעימות : (א) במהלך שנת המס – תשלום של מקדמות שיוזיניות ליחידות בשיעור מס חברות. (ב) במועד הקובע (31.12) – תשלום של השלמות המס ליחידים, שמתבצע עפ"י אומדן עצמי של השותפויות (של ההכנסות ושל שיעור המס), באמצעות חלוקה שיוזינית למחזיקים דרך חברי הבורסה, שממנה מנכים מס במקור מכל מחזיק כמעמדו יחיד (מס מרבי) או חברה. (ג) בהמשך - רשות המיסים קובעת את ההכנסה החייבת ואת שיעור המס 'הסופי' והשותפויות משלמות את סך הפרשי השומות עבור כל המחזיקים חברה או יחיד (מס מרבי). עד כאן השותפויות מקיימות את המחויבות של סעיף 19 והפסיקות לגביו בכך שמשלמות את המס עבור כול המחזיקים כמעמדם. רק שבהמשך, בחלופות "ההשבה", שמשיתות למעשה תשלום מס על מחזיקים (בטענה לאיזון) השותפויות פועלות לכאורה כדי לעקוף את הפסיקות.

❖ שהרי המחויבות של השותפויות, לשלם את המס (הסופי) עבור המחזיקים, כשהתשלום משויך לכל מחזיק כמעמדו, חלה על כל השנים מאז חוק המיסוי (2011), ולא החוק ולא הפסיקות החריגו שנת מס כלשהי בכך שאיפשרו לשלם את המס, כולו או חלקו, באופן שונה.

❖ המחויבות גם לא תלויה באופן תשלום המס, דהיינו היא חלה על כל שיטה שבה השותפויות משלמות את המס. שהרי לא החוק ולא הפסיקות החריגו שיטת תשלום כלשהי. כמו למשל בתשלום המס בשלוש פעימות, החוק והפסיקות לא ציינו אפילו ברמז את האפשרות שבשתי הפעימות הראשונה (מקדמות מס) והשנייה (מס עפ"י אומדן),

השותפויות הן שישלמו את המס כמתחייב מסעיף 19, אבל בפעימה השלישית בתשלום של "הפרשי שומות" המס יוחל על מחזיקים (באמצעות חלופת "ההשבה").

❖ טיעון (מוסתר) העולה מהחלופות, שאם השיטה לתשלום המס מקיימת 'יעילות גבייה' (השותפויות משלמות לרשות המיסים את מלוא המס כמתחייב) אזי מותר להן לגבות חזרה את המס מהמחזיקים (כפי חלופות "ההשבה").

בדרך זו השותפויות מנסות לכאורה לעקוף את מהות הפסיקות בטיעונים ש - : (א) הפסיקות נקבעו רק מ 'שיקולים של יעילות הגבייה של רשות המיסים' ולא מ 'רצון להיטיב עם יחידים על חשבון תאגידים'. (ב) שסעיף 19 עוסק 'ביחסים שבין השותפות לרשות המס' ולא 'ביחסים הפנימיים בשותפות בין מחזיקים יחיד וחברה'.

כשכוננת הדברים, שאם מתקמת יעילות גבייה אזי 'היחסים הפנימיים' (הסכמי השותפויות) מאפשרים לשותפויות לפעול בשונה מהמחויבות בסעיף 19 ובפסיקות, ולגבות חזרה את המס מהמחזיקים.

❖ רק שהמחויבות שהוטלה בחוק על השותפויות לא כיוונה לכך שהן ישרתו כגובי מס של רשות המיסים, ישלמו את המס לרשות ויגבו אותו חזרה מהמחזיקים, לו זו הייתה הכוונה כך גם היה נכתב בסעיף 19 ולא בפסיקות (וכאמור, אין לכך אפילו רמז). החוק והפסיקות קבעו שהשותפויות ישלמו את המס מקופתן והתשלום ישויך למחזיקים (שלא ידרשו לשלם).

נציין גם, שהכסף 'של השותפויות' הם למעשה רווחים ששייכים למחזיקים.

❖ דעתינו שמבחינת תשלום המס אין מקום לבדל את השנים ב "תקופות עבר" משנים אחרות, וצריך שיתקיים דין מס אחד לכל השנים שלאחר חוק המיסוי (2011), להלן הנימוקים : ראשית, כיון שהחוק והפסיקות לא החריגו שנה כלשהי (לא קבעו הוראות שונות לתשלום מס). שנית, המאפיין שמייחד "תקופות עבר" היא טענת השותפויות שהן ישלמו את המס כחלוקת רווחים, טענה שנדחתה ע"י בתי המשפט. שלישית, המאפיינים האחרים של תקופות עבר, כמו תחלופה של מחזיקים בין המועד הקובע למס לבין מועד התשלום בפועל ותשלום של מס דיפרנציאלי עבור המחזיקים חברה ויחיד, מאפיינים אלו זיהים לאלו של 'הפרשי שומות'.

לכן תשלום המס ב 'תקופות עבר' צריך להתבצע כמו בכל שנה אחרת - מקדמות מס שוטפות במשך השנה, תשלום מס עפ"י אומדן ב 31.12, ותשלום 'הפרשי שומות' בהמשך (נציין שעדיין לא פורסמו תעודות המס ל 2015 ואילך).

❖ דעתנו שחלופות "ההשבה" אינן חוקיות, שהרי סעיף 19 והפסיקות קבעו שהשותפויות הן אלו שחייבות לשלם את המס (הסופי) עבור כל מחזיק כמעמדו, כשהכוונה שבסופו של יום השותפויות אכן ישלמו בפועל ולא המחזיקים.

❖ בחלופת "ההשבה" ל "תקופות עבר" השותפויות טוענות שהן ישלמו את המס עפ"י ההסכמים (הפנימיים) שלהן, דהיינו בחלוקת רווחים שיווניות, ולא כתשלום של מס דיפרנציאלי כפי שקובע החוק ופסקו בתי המשפט, כשהמשתמע לדעתן, שיחידים-מחזיקים חייבים להחזיר את המס העודף שהשותפויות שילמו עבורם כתשלומי איוון לחברות-מחזיקות (הצעה שהיא שיטת 'המס המשוקלל', שהשותפויות ניסו להחיל ובתי המשפט פסלו).

רק שבתי המשפט פסקו לגבי תשלום המס (מפסיקת העליון) : 'אין מדובר בחלוקה כמשמעותה בחוק החברות ... אלא באופן גביית המס ממחזיקי יחידות השתתפות בשותפות' ולכן טענת השותפויות שעפ"י ההסכמים 'תשלום המס הוא חלוקה' כלל אינה רלוונטית, לכל היותר אפשר לראות בה טעות בפרשנות לסעיף 19.

❖ הטעות היתה נמנעת לו בסמוך לאחר החקיקה, ולאחר שלא הצליחו לסכם עם רשות המיסים כיצד לשלם את המס, השותפויות היו פונות לבית המשפט שיתן פרשנות לסעיף 19 (שותפויות נפט הן תאגידים 'חדשים' יחסית ולכן בנושאים 'בעיתיים' ההסכמים (שלהן) גם מאפשרים במפורש לפנות לבית המשפט למתן פרשנות).

שהרי ישראל מקו ודלק"ד ידעו שבכוונתן לשלם 'מס משוקלל' ובכך לשנות באופן מהותי את שיטת תשלום המס בשותפויות שהתנהלה בהצלחה מ 2004 ועד לחוק המיסוי ב 2011 (תשלום עפ"י הסכם פש"מ"ג לפיו השותפויות

שהרוויחו מגז [אבנר ודלק"ד] שילמו מס דיפרנציאלי עבור כל המחזיקים). השותפויות פעלו כך למרות שידעו שסעיף 19 נועד לעגן בחוק את הנוהל לתשלום המס עפ"י ההסכם, כך שלא קשה היה להניח שהתנהלותן צפויה לגרום למחלוקת בינן לביין רשות המיסים (ועל הדרך גם בינן לביין יחידים-מחזיקים).

המחלוקת פרצה, מ 2011 תעודות המס לא פורסמו במועדן ומ 2013 היו לשותפויות רווחים מגז מה שודאי חידד את בעיית תשלום המס, כך שהשותף הכללי והנהלת השותפויות (ובהמשך גם המפקח) היו אמורים לפעול ובנחרצות כדי לפתור עבור המחזיקים את התנהלות המס, כשברור שהמוצא המתבקש היה פנייה לבית המשפט.

❖ בדיווחיהן לאחר החקיקה השותפויות גם **לא הבהירו** שבכוונתן להפסיק ולשלם את **מלוא המס** עבור יחידים ובכך לחייב אותם לשלם מס בכסף מהבית, זאת למרות שהשותפויות היו מודעות לכך שמחזיק-יחיד 'סביר' מניח שהמס עבורו ישולם ע"י השותפויות, כפי הנוהג בשנים שקדמו לחקיקה (שהרי המחזיקים ידעו שהסכם פש"מ"ג הוא המקור לסעיף 19).

גם באסיפות שנועדו לאשר להשתמש ברווחים השותפויות **לא הסבירו** שאישור ההחלטה עלול לגרום לכך שיחידים ידרשו לשלם מס בכסף מהבית, גם על רווחים 'רעיוניים' שלא קבלו. יחידים, שהבינו במאוחר את משמעויות 'המס המשוקלל' פנו למפקח (החדש) של דלק"ד, שפנה לבית המשפט והתניע את ההליכים שסיימו (רק כמעט) את הסאגה.

❖ יתרה מכך, כאשר השותפויות משלמות את המס (הסופי) עבור כל מחזיק כמעמדו נמנע מצב שיחידים לא יוכלו לשלם את המס, בעייה שלא היתה יכולה להתעורר לו השותפויות היו מחלקות כל שנה את הרווחים, כפי שנקבע בהסכמי השותפויות במועד הקמתן. רק שבמשך השנים המחויבויות לחלוקה מוסמסו וההסכמים שונו כך שיתאפשר לשותפויות להשתמש ברווחים (לפיתוח מאגרים ואפילו לחיפושים), כשהמשמעות, שבשנים בהן לא מתבצעות חלוקות רווחים יחידים ידרשו להביא כסף מהבית כדי לשלם מס על רווחים 'רעיוניים'.

❖ לבסוף, תשלום המס ע"י השותפויות הוא מרווחים **שייכים למחזיקים**, לא לשותפויות כשלעצמן ולא לשותפים הכלליים (כפי שאפשר לפעמים 'להתבלבל' למקרא הטעונים של השותפויות).

❖ מן הראוי היה שהשותפויות יציינו את הפוטנציאל לניגודי עניינים שקיים לכאורה בחלופות האיון שהוצגו בה"ם לישום, שמקורם בשותף הכללי. הראשון, כדאיות לכאורה לכללי שחלק גדול ככול שאפשר מהרווחים ישאר בשותפויות (כדי להשקיע בפרויקטים חדשים שמשיאים לו הכנסות ותמלוגים). המשתמע, שהחלופות שעדיפות לכללי הן כאלו שמשיתות חלק גדול ככול שאפשר מתשלומי המס והאיון על המחזיקים (חלופות "ההשבה") או כאלו שלא מחייבות בכלל באיון (חלופות "הסטטוס קו").

השני, בדלק"ד ובישראמקו השותף הכללי מחזיק גם באחוז גדול בשותף המוגבל ולכן יש לו עניין לכאורה בחלופות בהן תשלומי האיון ניתנים רק לחלק מהתאגידים (שכולל אותו), אלו שהחזיקו ביחידות במועד הקובע וממשיכים להחזיק בהן גם בקורות אירוע המס (חלופות "התשלום החלקי" "נטרול חסרון הכיס" "משולבת").

החלופה 'הנגועה' ביותר בניגוד עניינים היא חלופת "ההשבה" ב "תקופות עבר", חלופה שמוצגת בהרחבה יתרה (ניסיון לשכנע?), שלפיה רק מחזיקים יחידים נדרשים לשלם תשלומי איון לחברות, וכך הכללי גם מקבל תשלומי איון מלאים וגם התשלום אינו מקופת השותפות.

❖ בעקבות הפסיקות של המחוזי והעליון, שתשלום המס ע"י השותפויות אינו חלוקת רווחים (כמשמעותה בחוק החברות) מתעוררת השאלה האם החוק בכלל מחייב לשלם איון לחברות. המחוזי והעליון לא עסקו ולא פסקו בשאלה האם איון מחוייב (הם רק התייחסו, ורק בחלק הדיוני, לשאלות של השותפויות לגבי איון, בהנחה שהוא מתבצע). גם "ה"פ לישום" לא מקיימות דיון בסוגיית המחויבות לאיון, למעט אמירה כללית שדרוש איון בשל 'עקרונות שיוויון תאגידיים'.

לכן להבנתנו המחויבות באיזון אינה מובנת מאליה וצריך להבהיר מהן הוראות החוק הרלוונטיות שמחייבות איזון, ולכן **אנו מבקשים מבית המשפט להתייחס לנושא מהותי זה.**

הערה: ה"פ לישום כוללת גם חלופות שלא מחילות תשלומי איזון, חלקיים או מלאים ("הסטטוס קוו" "התשלום החלקי" "נטרול חסרון הכיס" "משולבת"), מה שיכול אולי ללמד שגם ישראל מקו ודלק"ד לא בטוחות שהחוק אכן מחייב באיזון.

❖ כיחידים-מחזיקים איננו מתנגדים שהשותפויות יקיימו איזון, גם אם אין בחוק הוראות מפורשות לכך, רק שאסור שאת האיזון ישלמו מחזיקים בכלל ויחידים בפרט (חלופות "ההשבה"). נציין שתשלום המס עפ"י אומדן ב 31.12, שמתבצע ע"י חלוקה שיוויונית למחזיקים, כבר מאז לחברות חלק משמעותי מהמס העודף שמשולם ליחידים, אפשר שאפילו את רובו (ככול שהשותפויות יתאמצו להעריך היטב את המס עפ"י אומדן כך שיהיה קרוב למס הסופי).

❖ הנוהג בחברות נסחרות בבורסה הוא שתשלום של מס שמקורו בעבר חל על כל המחזיקים בחברה במועד התשלום, וכך יהיה שנוהג זה יחול גם על שותפויות הנפט, והלוגיקה, המס הוא חוב עבר ששותפויות חייבות לשלם, ואם בית המשפט יקבע שקיימת לשותפויות גם חובת איזון המשמעות תהיה החלה של חוב נוסף, שנגזר מהראשון, שעליהן לשלם.

❖ 'כל המחזיקים' משמע שגם מחזיקים 'חדשים' (מי שרכשו יחידות לאחר 31.12 של שנת המס הרלוונטית) חייבים לשאת בחובות שמקורם במס עבר והנימוקים: ראשית וכאמור, כך נעשה גם בחברות בורסאיות. שנית, מאז החקיקה של סעיף 19 שוק ההון מודע לחוסר הודאות בשאלה מי ידרש לשלם את המס, ולכך שאלו עלולות להיות השותפויות (שהרי ידוע שכך היה לפני החקיקה, בתשלום מס עפ"י הסכם פש"מ"ג, הבסיס לסעיף 19). שלישית, אפשר להניח שמחיר היחידות במועד רכישתן כבר שיקף את המידע בשוק ההון (המחיר היה נמוך יותר בגלל אי הודאות, ובכך ניתן 'פיצוי' לרוכשים).

❖ מוטיב שהשותפויות משתמשות בה"פ (ובהודמנויות אחרות, גם בדיונים המשפטיים לגבי סעיף 19) הוא הטעון שיחידים מחזיקים 'אחוז החזקה נמוך' בשותפויות, שמצטרף לטיעון הפופוליסטי - 'שיכול להיות רק יחיד-מחזיק אחד בשותפות', כדי לנסות ולהצביע על 'אבסורד' לכאורה בכך שתשלום המס (והאיזון, ככול שמתחייב) נגזרים מהמס המרבי למחזיק-יחיד. דעתנו שאלו טעונים לא רלוונטיים ונתייחס אליהם רק למען הסדר הדיוני.

(א) שיעור המחזיקים בשותפות משתנה ויש תקופות שיחידים מחזיקים בשיעור גבוה (כמו ולא רק, בשנים בסמוך להקמת השותפות, כשהסיכון בהשקעה גבוה ומוסדיים ותאגידים לא משתתפים). (ב) יש שותפויות בהן יחידים מחזיקים בשיעור גבוה משמעותית מזה שבישראל מקו ובדלק"ד. (ג) שיעור ההחזקה היחסי של יחידים מסך החזקות הציבור (כול ההחזקות בניכוי אלו של בעלי שליטה - שמחזיקים אחוז גדול בישראל מקו דלק"ד ורציו) הוא גדול משמעותית מחלקם בסך החזקות (בדלק"ד כ 55% בעלי שליטה וכ 15% יחידים, הערכתנו שיותר, אז היחידים הם כ 33% מהציבור. בישראל מקו כ 10% יחידים וכ 23% בעלי שליטה, היחידים הם כ 13% מהציבור. (ד) (ועיקר) בתי המשפט כבר שמעו את טעון 'האחוזים' והוא לא השפיע על הפסיקוּת.

❖ כל חלופה שתיבחר לתשלום המס (והאיזון) מחייבת לקבל מידע מחברי הבורסה לגבי המחזיקים. בחלופות בהן יש לשלם רק את סך המס (הדיפרנציאלי) עבור המחזיקים נדרש מידע מינימאלי - סך המחזיקים שהם חברות (והנגזר, סך היחידים). בחלופות שמחייבות התנהלות פרטנית מול מחזיקים (חברות ו\או יחידים, תשלומים או תקבולים של מס או של איזון) נדרש מידע פרטני - מי המחזיקים בשנת המס הרלוונטית מה מעמדם ומה שיעור החזקותם. בחלופות שמתנהלות מול מחזיקים במועד אירוע המס נדרש מידע נוסף - מי המחזיקים מה מעמדם ומה שיעור החזקותם במועד האירוע.

- ❖ ככל שתהיה בעייה לקבל את המידע מהבורסה (בגלל מגבלות חוק או בעיות טכניות או אחרות) אפשר לשקול חלופה, שבית המשפט יאשר לשותפויות להתנהל ע"י פרסום פנייה למחזיקים הרלוונטיים שיעבירו לה את המידע הדרוש (למשל תאגידים שצריכים לקבל תשלומי איזון).
- ❖ ניתן כבר היום להעריך שאולי **לא תימצא** חלופה מושלמת לתשלומי המס ולאיוון, כזו שפותרת את כל הבעיות עבור כל המעורבים, כך שמה שדרוש למעשה זו חלופה **מיטבית**, כזו שתעמוד (כמובן) בדרישות החוק (סעיף 19 ואחרות) וגם תגרום לפגיעה מינימאלית במעורבים (מחזיקי עבר וחדשים, חברות ויחידים).
- ❖ הערכתנו שהחלופות הסבירות הן : חלופת "**התשלום החלקי**" עבור "הפרשי שומות" והחלופה "**המשולבת**" עבור "תקופות עבר" (ככול שיוחלט להתייחס אליה **בנפרד**). שתי החלופות יוצרות איזון לתאגידים רלוונטיים (שהחזיקו ביחידות **במועד הקובע** של שנת המס **ומחזיקים בהן** גם בקרות אירוע המס) ופוגעות רק במידה מסוימת במחזיקים 'חדשים'.
- היתרון של חלופות אלו, שהן לא דורשות מהשותפויות להתנהל לאחור מול מחזיקי עבר למינהם (כאלו שכבר לא מחזיקים ביחידות במועד אירוע המס, והתנהלות מולם היא בעייתית). הלוגיקה בחלופות היא ההנחה ששוק ההון משוכלל ולוקח בחשבון בכל זמן נתון את האירועים שמשפיעים על ערך היחידות, כשהמשמעות, שמי שמכרו את היחידות לפני אירוע המס כבר 'תוגמלו' במועד המכירה ולא צריך לתגמל אותם שוב באירוע המס .
- ❖ אנו מבקשים מבית המשפט (לשקול) להתייחס גם לשאלת התשלומים של הפרשי מס שמקורם ב '**ערעורי מס**', אירועים שיקרו בודאות גבוהה, כך שאם לא יקבלו עכשיו מענה הם צפויים להגיע לפתחו של בית המשפט בהליכים מיותרים הדומים להליך הנוכחי.
- ❖ אנו מבקשים מבית המשפט לשקול אם נדרש לערב גם את רשות המיסים (כמשיב או לידיעה) בהליכים של "ה"פ לישום", כדי למנוע מצב שתתקבלנה החלטות מס שלא בהסכמת הרשות (כמו השתת תשלומי איזון (=מס) על מחזיקים, מה שצפוי להשתקף בדיווחי המס שלהם), ואם כן, להורות לשותפויות לערב את הרשות.